

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **G. – a. s.**, zast. JUDr. Eugenem Zálišem, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Rudolfovská 34, proti žalovanému: **Krajský úřad - Jihočeský kraj, krajský živnostenský úřad**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10 Ca 193/2003 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se jako stěžovatel včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10 Ca 193/2003 - 67, jímž byla zamítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu - Jihočeský kraj, krajského živnostenského úřadu ze dne 11. 6. 2003, č. j. OKZU/130-V/2003/Maš, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního živnostenského úřadu Městského úřadu Český Krumlov ze dne 11. 3. 2003, č. j. ŽU-01/010/03/Do-rzruš a současně potvrzeno toto rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „Výroba výrobků z plastu“.

Krajský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že podle ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé zákona č. 455/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), živnostenský úřad může živnostenské oprávnění zrušit na návrh příslušné správy sociálního zabezpečení, jestliže podnikatel neplní závazky vůči státu a že tedy rozhodování o možnosti zrušení živnostenského oprávnění v případě neplnění těchto závazků je správním uvážením. Žalobce jako podnikající právnická osoba a poplatník pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti [§ 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů] neplnil své závazky vůči státu vyplývající z ustanovení § 8 odst. 1, 2, § 9 odst. 2 a § 10 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Obsahem správního spisu bylo totiž bezpečně prokázáno, že žalobce od roku 1997 neodváděl pojistné, dluh na pojistném a penále neustále narůstal, takže v době rozhodování odvolacího správního orgánu přesahoval částku 7 milionů Kč. Skutečnost, že žalobce své závazky s placením pojistného vůči státu neplnil je prokazována nejen přehledy nedoplatků, ale i tvrzením žalobce samého, který připustil, že své povinnosti založené zákonem řádně nedostál. Krajský soud proto došel k závěru, že pro rozhodování o zrušení živnostenského oprávnění v rámci správního uvážení měl žalovaný správní orgán dostatek podkladů a že volné správní uvážení bylo využito v souladu se zákonem.

Krajský soud nemohl vzít zřetel na obranu žalobce, že se do nepříznivé finanční situace dostal v důsledku nesprávného postupu orgánů veřejné moci (žalobce podal 36 žalob u soudu na zaplacení peněžních částek, z nichž bylo projednáno jen 6 žalob, a proto tyto překážky nemohl řádně plnit své povinnosti, dluh pro Okresní správu sociálního zabezpečení v Českém Krumlově představuje z větší části penále, které je pro žalobce škodou uplatněnou v žalobách, finanční úřad provedl opakované dražby majetku žalobce, které nebyly důvodné, policie zabavila veškeré účetní podklady žalobce, který nemohl provádět účetní operace a vznikla mu tak škoda). Neskončené soudní spory, opatření orgánů činných v trestním řízení a exekuce finančního úřadu nejsou rozhodnými zákonnými kritérii pro aplikaci správního uvážení stran zrušení živnostenského oprávnění. Pokud tedy zákon nedává možnost k žalobcem uváděným okolnostem přihlídnout, potom žalovaný správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a ani je nezneužil. Je tomu tak proto, že správní uvážení znamená, že bylo rozhodováno v rámci ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona a pro rozhodování byla zvolena tam uvedená varianta. Z tohoto hlediska potom nebylo ani rozhodné, jaký podíl na dlužné částce představuje pojistné a jaký podíl připadá na penále. V této souvislosti nebylo ani zapotřebí řešit jako předběžnou otázku výsledky sporů zahájených před soudem k žalobám žalobce. Při prokázaném skutkovém zjištění o tom, jaký dluh na pojistném existuje, v jaké výši a od které doby, přičemž na dluhu se mění jen to, že narůstá a žalobce nečiní žádná opatření k tomu, aby dluh byl uhrazen, nebylo ve sporech obchodní či občanskoprávní povahy ani možno postupovat dle ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu. Krajský soud nemohl vzít zřetel ani na tvrzení žalobce, že byl v řízení o zrušení živnostenského oprávnění zkrácen na svých procesních právech podle § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Žalobce byl o procesních právech (vyjádřit se k podkladu rozhodnutí, uplatňovat své návrhy, mít příležitost účinně hájit svá práva) poučen v řízení před oběma instancemi, kdy se mu dostalo informace o tom, jaké řízení probíhá. Byl uvědoměn o skutečnosti, že bude rozhodováno na podkladě listinných důkazů, odvolací orgán ho informoval o tom, že pořídil další vyjádření Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově o výši dluhu a byla mu dána možnost do spisu nahlédnout. Takového poučení se žalobci dostalo před správním orgánem prvního stupně ve sděleních ze dne 6. 2. 2003 a 25. 2. 2003 a před odvolacím orgánem písemnostmi ze dne 16. 4. 2003, 5. 5. 2003 a 28. 5. 2003. Žalobce se v řízení bránil písemnou formou, kterou podával

vyjádření před správními orgány obou stupňů a nelze proto dovozovat, že by neměl možnost se vyjádřit k věci a účinně se bránit ještě předtím, než bylo rozhodnuto. Přestože žalobce nevyužil možnosti seznámit se s obsahem spisu, nelze tuto okolnost přičítat k tíži správních orgánů, protože žalobce byl o tomto institutu poučen a bylo jen jeho věcí, zda této možnosti využije.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., žalobce jako stěžovatel odmítl závěry krajského soudu, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí Krajského úřadu - Jihočeský kraj, krajského živnostenského úřadu ze dne 11. 6. 2003, č. j. OKZU/130-V/2003/Maš je věcně správné.

Stěžovatel uvedl, že krajský soud posoudil předmětnou věc zjednodušeně a v důsledku toho i nesprávně. Nemůže proto souhlasit s argumentací tohoto soudu, že nebylo možno přihlížet k tomu, že se dostal do tíživé situace v důsledku neskončených soudních sporů, neoprávněnou exekucí finančního úřadu, kterou mu byly odebrány základní výrobní prostředky, apod. a že zákon nedává možnost tyto skutečnosti vzít v úvahu v rámci zákonem vymezených mezí správního uvážení. Stěžovatel má za to, že je tomu naopak. Správní orgán byl totiž povinen zkoumat všechny okolnosti případu a zjistit tak v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu přesně a úplně skutečný stav věci. Stěžovatel se stal dlužníkem Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově výhradně zaviněním státní moci, když např. o jím uplatňovaném nároku (přisouzena pohledávka přes 6 milionů korun českých) bylo rozhodnuto až po 10 letech a právní moc na tomto rozhodnutí byla vyznačena až po urgencích 29. 9. 2003, ačkoliv nastala již dne 3. 12. 2002 (rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově sp. zn. 5 C 1092/1998). Z těchto důvodů proto nemohl společník stěžovatele H. G. dostát svému závazku, že zaplatí dluhy, které má vůči okresní správě sociálního pojištění. Navíc v projednávaném případě jde o jediné živnostenské oprávnění, které, pokud bude zrušeno, bude bránit v dalším podnikání stěžovatele. Ani procesní postup správního orgánu nebyl v souladu se zákonem. Stěžovatel obdržel oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2003, avšak bez sdělení konkrétních podkladů, na jejichž základě bylo toto řízení zahájeno. Tyto skutečnosti mu byly sděleny až přípisem ze dne 25. 2. 2003 a správní rozhodnutí bylo vydáno již dne 11. 3. 2003, tedy v rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný Krajský úřad - Jihočeský kraj, krajský živnostenský úřad v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány posoudily věc v rámci ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona, protože v řízení bylo prokázáno, že stěžovatel delší dobu neplnil závazky vůči státu. V této souvislosti nemohl přihlížet k tvrzeným zaviněním státní moci a nepříslušelo mu přezkoumávat vedené soudní spory, exekuci finančního úřadu a další údajná zavinění státní moci. V řízení nedošlo ani k porušení procesních práv stěžovatele. V zahájení správního řízení byl dostatečně vylíčen skutek, který byl důvodem zahájení tohoto řízení i právní důvod, jež vedl k tomuto kroku. K zahájenému správnímu řízení se stěžovatel vyjádřil písemně dne 14. 2. 2003 a k zaslaným písemnostem prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 2. 2003 a 25. 2. 2003 a druhostupňového správního orgánu ze dne 16. 4. 2003, 5. 5. 2003 a 28. 5. 2003 rovněž zaslal svá písemná vyjádření. Stěžovatel měl tedy možnost v řízení uplatnit svá procesní práva, o nichž byl předtím řádně poučen. Z těchto důvodů navrhl žalovaný správní orgán, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10 Ca 193/2003 - 67 při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst.2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu především proto, že tento soud nevzal v úvahu, že se stěžovatel dostal do tíživé situace v důsledku neskončených soudních sporů, neoprávněnou exekucí finančního úřadu, kterou mu byly odebrány základní výrobní prostředky a jiných zavinění státní moci, v důsledku čehož nemohl dostát jeho společník svému závazku o zaplacení dluhu a že krajský soud chybně dovodil, že zákon nedává možnost tyto skutečnosti vzít v úvahu v rámci zákonem vymezených mezí správního uvážení při zrušení živnostenského oprávnění.

Podle ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona, živnostenský úřad může živnostenské oprávnění zrušit na návrh příslušné správy sociálního zabezpečení, jestliže podnikatel neplní závazky vůči státu.

Z obsahu spisu vyplývá, že Okresní správa sociálního zabezpečení v Českém Krumlově podala dne 21. 11. 2002 návrh na zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele, který jako poplatník pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neplnil své povinnosti založené ustanoveními § 8 odst. 1, 2, § 9 odst. 2 a § 10 tohoto zákona, v důsledku čehož od července roku 1997 neodvádí pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, dluh na pojistném a penále neustále narůstal a v dubnu 2003 již činil částku 7,480.182 Kč.

Se zřetelem k tomu, že stěžovatel neplnil své závazky vůči státu, jež jsou uvedeny shora, (což ostatně skutkově nepopíral), bylo rozhodování živnostenského úřadu o zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele za podmínek ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona správním uvážením (arg. „může zrušit živnostenské oprávnění“).

Pojem „správní uvážení“ soudní řád správní ani jiný zákon nedefinuje, takže lze vycházet pouze z názorů právní nauky a soudní judikatury. Nauka vymezuje správní uvážení jako zákonem založenou volnost zvolit při řešení konkrétního případu jedno z více právně možných rozhodnutí. V souladu s tímto vymezením správní soudy chápou toto uvážení jako zákonnou možnost správního orgánu použít některé z více možných řešení, které porovnávají jen s tím, zda je zákonem dovolené a nepřezkoumávají, zda je toto řešení efektivní, hospodárné, apod. Nutnou podmínkou užití správního uvážení je ovšem i správné zjištění všech skutkových okolností, jež jsou pro takové uvážení nezbytné. Správní soudy proto přezkoumávají nejen to, zda přijaté řešení je zákonné, resp. zda je zákon jako jedno z možných řešení dovoluje, ale i co do logického souladu s podklady pro takové rozhodnutí. Není tedy úkolem správních soudů nahrazovat volné uvážení správního orgánu svým vlastním, či zkoumat účelnost vydaného rozhodnutí. Obecně lze proto uzavřít, že správní soudy přezkoumávají jen to, zda skutkové okolnosti, z nichž při volném uvážením správní orgán vycházel, byly zjištěny v potřebném rozsahu, procesním způsobem, který odpovídá zákonu a zda právní následek, který nastal v důsledku vydaného správního rozhodnutí, není v rozporu se zákonem, případně v logickém rozporu se skutečnostmi, z nichž rozhodující správní orgán vycházel. Správní soudy jako složka moci soudní,

tu tedy plní toliko úlohu orgánu soudní kontroly, jež zasahuje jen při prolomení hranic, které jsou stanoveny exekutivě zákonem. Není však jejich úkolem, aby exekutivu, pokud je v zákonných mezích, věcně opravovaly či nahrazovaly.

Proto také občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002 stanovil v § 245 odst. 2, že „u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem“ a soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 stanoví v § 78 odst. 1 poslední větě, že „pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil“.

Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány při zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele podle ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení a že Krajský soud v Českých Budějovicích dostal své úloze, kterou měl jako správní soud při přezkoumávání správního uvážení, která je výše rozvedena.

Krajský soud při přezkoumávání správního uvážení důvodně poukázal na to, že oba správní orgány podle obsahu správního spisu měly dostatek podkladů pro svou úvahu, zda při splnění zákonné podmínky podle ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona (podnikající právnická osoba neplní své závazky vůči státu) bylo třeba přikročit ke zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele. Podle krajského soudu, zákonná podmínka neodvádění pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a neplacení penále je doložena nejen přehledem nedoplatků, ale i skutkovým doznáním předsedy statutárního orgánu stěžovatele. Skutkové podklady pro správní uvážení stran zrušení živnostenského oprávnění potom vyplývají z obsáhlého dokazování vedeného k tomuto institutu, jež bylo prováděno zcela zákonným způsobem. Krajský soud opodstatněně dovedl, že volné správní uvážení bylo rozhodujícími orgány využito správně a v souladu se zákonem. Stěžovatel neodvádí pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti již od roku 1997, dluh na pojistném a penále neustále narůstá, protože stěžovatel do dubna 2003 ničeho nezaplátil a dlužná částka činila již 7,480 182 Kč a není tedy nikterak malá, pohledávky byly neúspěšně vymáhány správním i soudním výkonem rozhodnutí a změna v přístupu stěžovatele nenastala ani v důsledku vedeného správního řízení stran zrušení živnostenského oprávnění. Nejvyšší správní soud k tomu jen dodává, že Městský úřad v Českém Krumlově, odbor obecní živnostenský úřad v předkládací zprávě odvolacímu orgánu ze dne 10. 4. 2003 poukazuje dokonce na to, že z rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 2 T 242/2000 vyplývá, že podnikatel srážel zaměstnancům sociální pojištění, zdravotní pojištění a daň, které však nebyly řádně odváděny ani okresní správě sociálního zabezpečení, ani zdravotní pojišťovně, ani finančnímu úřadu, ale tyto částky si podnikatel ponechával pro jiné účely.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud správní nepochybil, když v souladu se zákonem přezkoumal jen to, zda skutkové okolnosti, z nichž při volném uvážení správní orgán vycházel, byly zjištěny v potřebném rozsahu, procesním způsobem, který odpovídá zákonu a zda právní následek, který nastal v důsledku vydaného správního rozhodnutí, není v rozporu se zákonem, případně v logickém rozporu se skutečnostmi, z nichž rozhodující správní orgán vycházel. Za tohoto stavu má Nejvyšší správní soud za to, že právní úvaha o nutnosti zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele nepřekračuje meze správního uvážení a nikterak nevybočuje z mezí a hledisek

stanovených zákonem, protože oba správní orgány vzaly při svém rozhodování v úvahu všechny právně rozhodné skutečnosti a není úkolem správních soudů nahrazovat volné uvážení správního orgánu svým vlastním, či zkoumat účelnost vydaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit zásadní námitce kasační stížnosti stěžovatele, že nelze souhlasit s argumentací krajského soudu, který chybně dovodil, že nebylo možno přihlížet k tomu, že se stěžovatel dostal do tíživé situace v důsledku neskončených soudních sporů, neoprávněnou exekucí finančního úřadu, jíž mu byly odebrány základní výrobní prostředky, apod., a že zákon nedává možnost tyto skutečnosti vzít v úvahu v rámci zákonem vymezených mezí správního uvážení.

Jak již bylo uvedeno, šlo v tomto případě o zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele v rámci ustanovení § 58 odst. 3 věty druhé živnostenského zákona, podle něhož zákonným kritériem pro zrušení tohoto oprávnění je neplnění závazků podnikatelem vůči státu. Tento zákonný znak byl ve správním řízení bezpečně prokázán, protože stěžovatel jako podnikající právnická osoba od roku 1997 minimálně do rozhodnutí odvolacího správního orgánu v červnu 2003 neodváděl pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a jelikož neplatil ani penále, jeho dluh neustále narůstal. Jelikož při správním uvážení stran zrušení živnostenského oprávnění stěžovatele byla rozhodná zákonná kritéria proto toto rozhodnutí správního orgánu (neplnění závazků podnikatelem vůči státu), nelze v rámci tohoto uvážení přezkoumávat tvrzené průtahy v soudních sporech, nesprávná rozhodnutí státních orgánů a jiná tvrzená zavinění orgánů veřejné moci, když o těchto věcech probíhají zcela samostatná řízení, podle jiných právních předpisů a nelze proto ani předvídat jejich konečný výsledek. Ostatně ve sporech obchodní či občanskoprávní povahy, které podle tvrzení stěžovatele probíhají, není řešena otázka spáchání trestného činu či přestupku, jež není pro účely tohoto řízení relevantní a proto nelze uvažovat ani v intencích ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu. Je proto irelevantní úvaha stěžovatele o vázání plnění svých závazků vůči státu na tvrzené průtahy v soudních sporech, nesprávná rozhodnutí státních orgánů a jiná tvrzená zavinění orgánů veřejné moci. Tím stěžovatel v podstatě předjímá výsledek sporů, který nemusí být pro něho ani úspěšný a úspěch ve sporu může existovat jen v jeho představách. Třeba ovšem dodat i to, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce kasační stížnosti, v níž stěžovatel tvrdí, že ve správním řízení nebyla zachována jeho procesní práva a že správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu.

V tomto směru především Nejvyšší správní soud odkazuje na přílehavé a přesvědčivé odůvodnění Krajského soudu v Českých Budějovicích, který s poukazem na zcela konkrétní písemnosti dovodil, že stěžovatel byl řádně poučen o svých procesních právech před správními orgány obou stupňů a že proto nelze dovodit, že by neměl možnost vyjádřit se k věci a účinně se bránit ještě předtím, než bylo rozhodováno. Jinou věcí je ovšem to, že stěžovatel možností, o nichž byl řádně poučen, nevyužil. Jelikož se jedná o právo účastníka řízení a nikoliv o jeho povinnost, nevyužití této možnosti účastníkem nelze klást k tíži správního orgánu.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2003 mu nebyly sděleny konkrétní podklady a skutečnosti, na jejichž základě bylo toto řízení zahájeno a že tyto skutečnosti mu byly sděleny až dopisem ze dne 25. 2. 2003,

pak toto tvrzení neodpovídá obsahu správního spisu. V oznámení o zahájení správního řízení, které bylo stěžovateli doručeno dne 12. 2. 2003, je zřetelně uvedeno, že správní řízení ve věci zrušení živnostenského oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „výroba výrobků z plastu“, jehož průkazem je živnostenský list č. j. ŽU-01/001/97, který byl vydán Živnostenským úřadem v Českém Krumlově dne 2. 1. 1997, bylo zahájeno na základě podnětu Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově, a to proto, že stěžovatel jako malá organizace dlouhodobě neodvádí pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a že tedy neplní závazky vůči státu. Z uvedeného vyplývá, že v oznámení o zahájení správního řízení byl stěžovateli zcela dostatečně vylíčen skutek, pro který bylo správní řízení zahájeno i důvod, proč je řízení zahajováno. Protože v oznámení o zahájení správního řízení bylo uvedeno, že živnostenský úřad má k dispozici dostatek listinných důkazů, z nichž lze prokázat, že stěžovatel jako malá organizace své závazky vůči státu neplní a stěžovatel v dopise ze dne 14. 2. 2003 namítal absenci právního důvodu zahájení správního řízení, živnostenský úřad ještě dodatečně v dopise ze dne 25. 2. 2003 stěžovateli sdělil (doručeno dne 3. 3. 2003) všechny novely živnostenského zákona, mezi nimiž byl i zák.č. 356/1999 Sb., který s účinností od 1. 3. 2000 novelizoval ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona, jež umožnil zrušení živnostenského oprávnění na návrh příslušné správy sociálního zabezpečení, jestliže podnikatel neplní závazky vůči státu. O tomto důvodu byl však stěžovatel uvědoměn již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2003, kde byl vylíčen skutek i důvod zahájení správního řízení, mimo již zmiňovaného ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona. Nebyl tedy žádný důvod domnívat se, že oznámení o zahájení správního řízení je zatíženo takovou vadou, které z něho činí opatření neúčinné, protože již z tohoto oznámení bylo patrné pro jaký skutek a z jakého důvodu je správní řízení vedeno. Se zřetelem k tomu, že stěžovatel byl v tomto oznámení o zahájení řízení náležitým způsobem poučen o svých procesních právech, nemohly u něho vzniknout žádné pochyby o tom, z jakého důvodu a pro jaký skutek je vedeno správní řízení. Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že nedošlo k žádnému zkrácení stěžovatele na procesních právech, pokud jde o zahájení správního řízení.

Pokud jde o námitku stěžovatele uplatněnou v kasační stížnosti, že byla porušena jeho práva uvedená v ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, pak ani tato námitka nemá oporu ve správním spisu.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatel byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 2. 2003 (doručeno dne 12. 2. 2003) řádně poučen o procesních právech, mj. i o ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, nejen odkazem na toto ustanovení zákona, ale i s odkazem na obsah tohoto práva. Přestože v tomto opatření o zahájení správního řízení byl stěžovatel upozorněn na to, že živnostenský úřad má k dispozici dostatek listinných důkazů, z nichž lze prokázat, že stěžovatel jako malá organizace své závazky vůči státu neplní a že proto tento úřad nepovažuje za nutné nařizovat ve věci ústní jednání, stěžovatel nevyužil možnosti vyjádřit se k těmto listinným důkazům a navrhnout případně jejich doplnění, ačkoliv jinak namítal dopisem ze dne 14. 2. 2003 absenci právního důvodu zahájení správního řízení. Nemůže proto namítat zkrácení svých právech v důsledku vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 11. 3. 2003, tedy zcela ve lhůtě do 30 dnů od zahájení řízení (§ 49 odst. 2 správního řádu). V souladu se zákonem postupoval i odvolací správní orgán, který po obdržení zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení v Českém Krumlově dne 28. 4. 2003, v níž bylo uvedeno, že dluh stěžovatele činí ke dni 22. 4. 2003 částku 7,480.182 Kč (dlužné pojistné 3,483.032 Kč, dlužné penále 3,997.150 Kč), znovu upozornil stěžovatele na ustanovení § 33 správního řádu, resp. na možnost uplatnit procesní práva účastníka řízení (doručeno dne 17. 5. 2003). Stěžovatel po korespondenci s odvolacím

správním orgánem stran plné moci k zastupování, dne 5. 6. 2003 předložil tomuto orgánu písemné vyjádření k věci samé, v němž mimo jiné opět neodmítá svou povinnost uhradit dluh na pojistném a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti s příslibem dalšího plnění povinností na tomto úseku a teprve dne 11. 6. 2003 vydal odvolací správní orgán žalobou napadené správní rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele a potvrzení prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost se proto mýjí s obsahem spisu námitka kasační stížnosti, že stěžovatel byl zkrácen na svém právu v ustanovení § 33 správního řádu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2004, č. j. 10 Ca 193/2003 - 67 není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu